

Doctrinile Suferinței

Andrew Worsop

Cuprins

Introducere	Pag. 2
Suferința – cauze generale	Pag. 3
De ce creștinii au o idee greșită despre suferință	Pag. 4
Natura suferinței	Pag. 5
Studiu de caz 1: Ps. 119:57-104	
Ce învățăm despre suferință de la David?	Pag. 6
Studiu de caz 2: Iov 33-42	
Ce învățăm despre suferință de la Iov?	Pag. 8
Suferința - scopuri și motive	Pag. 10
Romani 8	Pag. 14
Nu este nicio condamnare în Hristos	Pag. 14
Lucrurile Duhului care aduc pacea	Pag. 16
Voi aveți învierea și viața	Pag. 18
Suntem fii și moștenitori ai lui Dumnezeu	Pag. 20
Glorificați prin suferință	Pag. 22
Avem o speranță adevărată	Pag. 24
Duhul Sfânt mijlocește pentru noi	Pag. 26
Avem o promisiune neclintită	Pag. 28
Dumnezeu are un plan pentru viața noastră	Pag. 30
Dumnezeu ne iubește și este de partea noastră	Pag. 33
Noua Creație	Pag. 37
Apendice - Psalmul 119 a fost scris de regele David	Pag. 40

Introducere

Avem problema intelectuală: dacă Dumnezeu este în același timp omnipotent și foarte bun, cum poate El să îngăduie atâta rău? Dacă El dorește, dar nu poate să oprească suferința, atunci El nu este omnipotent; iar dacă El poate, dar nu vrea să oprească suferința, atunci El nu este foarte bun. Ce implică aceste afirmații, este faptul că existența răului pune la îndoială existența lui Dumnezeu. Sunt mulți credincioși care nu sunt deloc tulburați de aceste probleme. Milioane de creștini sunt convinși că Dumnezeu este omnipotent și foarte bun, dar lasă suferința să umple lumea. Ei nu văd nicio problemă în această privință, până la urmă, este vina omului. Dumnezeu ne-a dat liberă voință, și noi am greșit. Iar ei știu oricum că Dumnezeu îi iubește. Ei cred toate aceste lucruri până când ... ceva se întâmplă în viața lor: pierderea cuiva drag, îmbolnăvirea copilului, partenerul de viață te părăsește. Deodată, aceste întrebări despre suferință devin importante pentru ei, chiar vitale.

Este important pentru creștini să aibă o înțelegere clară despre existența suferinței înainte să treacă printr-o astfel de experiență.

Ecclesiast 7:14 (RMNN)

¹⁴ În ziua fericirii, fii fericit și în ziua nenorocirii, gândește-te că Dumnezeu a făcut și pe una, și pe cealaltă, pentru ca omul să nu mai poată ști nimic din ce va fi după el.

Următoarele întrebări ar trebui să le avem în minte atunci când ne confruntăm cu încercări:

1. Cum răspund încercării?
2. Cum ar trebui să răspund?
3. Învăț eu din această încercare?
4. Răspunsul meu arată credința mea, dragostea mea pentru Dumnezeu și alții, un caracter asemanător cu Cristos, valori, angajamente, priorități, etc?
5. Cum poate folosi Dumnezeu încercarea în viața mea?

Suferința – cauze generale

1. Suferim pentru că trăim într-o lume căzută în păcat, păcatul fiind în inima fiecărui om.
2. Suferim din cauza propriilor greșeli. Culegem doar ceea ce semănăm. (Gal. 6:7-9).
3. Uneori suferim din cauză că Dumnezeu dorește să ne disciplineze. " Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește și bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primește ." (Evr. 12:6).
4. Putem suferi persecuție din cauza credinței noastre—în special când luăm atitudine referitor la învățătura Bibliei, suferim pe nedrept (2 Tim. 3:12).

Bineînțeles, toate acestea nu se vor aplica în același timp. Nu toată suferința, de exemplu, este un produs al greșelilor noastre, al faptului că ne plângem de milă sau din cauza păcatului. Totuși, este adevărat că adesea suferința va descoperi arii în care avem lipsuri, slăbiciuni și atitudini greșite, care trebuie îndepărtate ca zgura în procesul de rafinare a aurului. (cf. 1 Pet. 1:6-7).

De ce creștinii au o idee greșită despre suferință?

1. Suntem înclinați să interpretăm echitatea (echilibrul) Scripturii în mod eronat. Ne amintim de minunatul triumf al lui Iosif, Ghedeon și David; medităm asupra vindecării miraculoase a orbului din naștere sau a învierii lui Lazăr. Nu ne place să ne gândim la plângerile lui Ieremia, la durerile de stomac ale lui Timotei, boala lui Trofim sau la țepușul lui Pavel. Un om neprihănit precum Nabot a fost omorât în urma unor false acuzații (1 Reg 21). “Băieții buni” nu câștigă întotdeauna. Nu ne uităm cu atenție la echilibrul evenimentelor din Scriptură, concentrându-ne doar asupra triumfului.
2. Credem că toate lucrurile trebuie să se întâmple “ instant”. Credem că dacă oricum Dumnezeu ne va ușura suferințele, atunci El trebuie să o facă imediat. Orice întârziere a Sa ni se pare că îi invalidează promisiunile . Ne așteptăm ca El să reacționeze așa cum dorim noi, pentru că trăim într-o lume a vitezei și primim totul în momentul în care ne dorim . Nu ne facem timp să observăm întârzierile din Scriptură: cei 40 de ani ai lui Moise în pustiu; întârzierea de douăzeci de ani până la reabilitarea lui Iosif; nerăbdarea martirilor de sub altar (Apoc. 6:9-10). Dumnezeu nu poate fi constrâns de programul nostru. Cum învățăm în prezentarea cronologică a Bibliei, Domnul face lucrurile la timpul lor. Dacă am umblat împreună cu Domnul pentru multă vreme, vom privi înapoi la viața noastră și vom începe să înțelegem planul Său pentru ea. Cei mai mulți dintre noi însă, suntem ca și copilașii, batem din picior spunând: “Acum!”.
3. Interpretăm în mod greșit versete, ca de exemplu: Romani 8:28 “De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” Credem că acesta înseamnă că vom avea parte de suferință de mică intensitate și că orice lucru rău ne va ocoli. Dar nu vedem ce scrie în v22 că toată creația suspină și suferă durerile nașterii, reprezentând punctul culminant al suferințelor copiilor lui Dumnezeu (v35). Atunci, ce ni se promite în v28 ? Trebuie să ne punem nădejdea în dragostea lui Dumnezeu pentru noi, arătată prin sacrificarea propriului Fiu (v31-32). Aceasta nu este o promisiune a lipsei suferinții, ci că în ciuda faptului că Hristos a sacrificat atât, toate lucrurile, în final au avut un scop .
4. Cea mai mare greșeală pe care o facem e că nu reflectăm suficient asupra crucii. Ne gândim la ea doar ca la scop pentru salvarea noastră; nu ne gândim la a lua crucea și a omorî firea în fiecare zi (Luca 9:23) sau a lua parte la suferințele lui Hristos. (Col.1:24)

Natura suferinței

1. **Suferința e dureroasă** – Suferința nu e niciodată ușoară. Indiferent de ceea ce știm sau felul în care aplicăm anumite principii, va dura mereu.
2. **Suferința e derutantă** – Suferința e ceva misterios. S-ar putea să știm anumite motive teologice din Scripturi despre suferință, cu toate astea ea va avea și o parte de mister. De ce acum? Ce face Dumnezeu? Prin ea El nu face decât să ne mărescă încrederea în atotputernicia Lui.
3. **Suferința are un scop** – În ciuda misterului ei, suferința are o anume semnificație. Scopul ei suprem este să construiască în noi un caracter cât mai asemănător cu al lui Hristos (Rom. 8:28-29).
4. **Suferința ne încercă, testează** - "Încercările" în Iacov 1:2, în grecește *peirasmos*, se referă la a examina, a testa pentru a determina caracterul sau integritatea unui anume lucru. "A testa" în acest verset este *dokimion*, care descrie o idee similară. Se referă la un test pentru a demonstra sau a aproba ceva. Suferința arată caracterul cuiva, dar și cât de puternică este credința respectivei persoane. Comparați cu 1 Pet. 1:6-7, unde același cuvânt grecesc este alăturat verbului *dokimazo*, care înseamnă: "încercat" "lămurit ca aurul."
5. **Suferința e un proces** - "Știm că necazul aduce răbdare; răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința acesta aduce nădejde..." (Rom. 5:3-4). "Ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdarea. Dar răbdarea trebuie să își facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic." (Iacov. 1:3-4). Ca proces....durează. Rezultatul pe care Dumnezeu încercă să îl aibă cu noi ia timp și răbdare.
6. **Suferința purifică**- Nu contează motivul, chiar dacă nu e o curățire a lui Dumnezeu pentru păcate carnale, ne purifică pentru că niciunul dintre noi nu este perfect în această viață (Fil. 3:12-14).
7. **Suferința oferă oportunități**- Oferă oportunități pentru ca Dumnezeu să își arate gloria în transformarea, mărturia și misiunea noastră etc. (Vom observa mai multe motive pentru suferință, în cele ce urmează.)
8. **Suferința cere întreaga noastră cooperare** – Suferința necesită o reacție din partea noastră, pentru ca scopul lui Dumnezeu să fie atins. "Cu toții ne dorim produsul finit, caracterul; dar nu ne dorim procesul, suferința." Pentru că suntem oameni, nu putem avea una fără cealaltă.
9. **Suferința este predeterminată și inevitabilă** - 1 Tes 3:3 pentru ca nimeni din voi să nu se clatine în aceste necazuri; căci știți singuri că la acesta suntem chemați. 1 Pet. 4:19 Așa că cei ce suferă după voia lui Dumnezeu să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor și să facă ce este bine. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem toți nu este, "dacă" vom avea necazuri în viață, ci cum ne vom raporta la ele.
10. **Suferința înseamnă luptă** – Va fi o luptă continuă. De aceea sunt numite "încercări" și "teste." Chiar atunci când înțelegem scopul și principiile suferinței și cunoaște promisiunile și dragostea cu care Dumnezeu se ocupă de toate suferințele din lume, chiar și atunci ne va fi dificil când vom avea necazuri, pentru că suferința doare. Încercările totuși ne vor oferi posibilitatea de a ne adapta (Iacov. 1:4). Vor lăsa procesul să își urmeze cursul, vom avea pace și bucurie, chiar și în necazuri.

Studiu de caz 1

Psalmul 119:57-104

Ce învățăm din suferința lui David?

Ne amintim că viața lui David a fost una alesă de Dumnezeu ca mare conducător și rege. Ne amintim și că a păcătuit, a păcătuit cu Batșeba. Nu ne gândim totuși ce mult i-a trebuit până să se folosească de drepturile lui regale. Cât de mult a suferit el pe parcurs. Chiar și atunci când a devenit rege nu a fost lipsit de necazuri, fiind atacat nu numai de către inamici din exteriorul țării, ba chiar de propria familie.

David era doar un băiețandru când a fost uns ca rege. Atunci s-a confruntat cu Goliat, a fost alungat de Saul, s-a ascuns în deșert, a locuit în peșteră, a fost expulzat și a luptat în războaie. Au trecut, de fapt, aproape 15 ani de la momentul ungerii sale, până a fost încoronat. De fapt toată această suferință nu i s-a datorat lui.

Când totuși și-a adus suferința asupra sa, nu realizăm cât de profund a făcut-o. Știm că păcătuirea cu Batșeba a fost urmată de două decese. Primul a fost omorârea intenționată a lui Urie hititul, pentru a-l înlătura din peisaj. Al doilea a fost cel al copilului născut din relația păcătoasă. Dar adevăratele consecințe ale acestor acțiuni nu se vor vedea decât mai târziu.

Când profetul Natan îl avertizează că va simți consecințele păcatului său pe termen lung; el spune, "Acum, niciodată nu se va depărta sabia din casa ta, pentru că M-ai disprețuit și pentru că ai luat de nevastă pe nevasta lui Urie, hititul." (2 Sam. 12:10). Această promisiune se va duce la îndeplinire de-a lungul întregii vieți a lui David. Din acest moment înainte, casa lui David va avea parte de orice păcat imaginabil. Amnon, fiul său, își va viola sora vitregă, Tamar. (2 Sam. 13). La finalul acestui capitol, Absalom, fratele Tamarei, îl va omorî pe Amnon pentru ceea ce a făcut. Absalom va complota pentru a uzurpa tronul tatălui său, obligându-l pe David să părăsească Ierusalimul (2 Sam. 15). Rebeliunea lui Absalom se va termina cu moartea sa, descrisă în cap. 18. După dispariția lui Absalom, Adonia, un alt fiu, va încerca să preia puterea atunci când David a fost bătrân (2 Reg. 1). Astfel putem observa cât de mult au durat în timp efectele păcatului său. Urmările păcatului său cu Batșeba vor aduce o întreagă serie de încercări până la sfârșitul zilelor sale. Chiar și după ce s-a pocăit, efectele păcatului său au continuat să persiste.

Viața lui David a fost plină de suferință, chiar dacă Dumnezeu îl alesese dar putem învăța foarte multe din felul cum el s-a raportat la ea.

1. Ce ne sune David despre sine înainte de a fi fost îmbolnăvit (v67a)?
2. Care a fost răspunsul său după ce s-a îmbolnăvit (v71 & v59)?
3. În timpul bolii, unde caută el companie (v63)?
4. Ce îl reconforta în timpul suferinței sale (v76)?
5. Cum l-a schimbat această boală (v67b, 97-102 și v65 și 72)?

Studiu de caz 2

Iov 33-42

Ce învățăm de la Iov despre suferință?

Iov este o persoană despre care știm cu toții că a suferit și chiar această suferință nu i se datora sieși. Știm toate aceste lucruri chiar dacă nu l-am studiat pe Iov, și chiar mai puțini dintre noi i-am luat suferința sa drept exemplu când suferim. Sunt totuși câteva lucruri importante pe care le putem observa de la Iov, în primul rând Diavolul nu a putut să îi facă niciun rău fără a cere permisiune lui Dumnezeu. Acesta, spre deosebire de David care căuta compania oamenilor temători de Dumnezeu și care păzeau poruncile, Iov a avut prieteni (care chiar dacă spuneau de cele mai multe ori adevărul), care au fost de cele mai multe ori nefolositori, nici nu înțelegeau și nici nu îl cunșteau cu adevărat pe Dumnezeu. Excepție face Elihu, el este mult mai umil decât ceilalți prieteni ai lui Iov. Elihu diferă de ceilalți prin faptul că aduce în discuție providența lui Dumnezeu. Elihu este singurul dintre prietenii lui Iov pe care Dumnezeu nu îl critică (42:7–10). Trebuie să fim foarte atenți cu compania pe care o avem în timpul în care suferim. Sunt oamenii pe care îi vizităm, în timpul suferinței noastre, oameni ai lui Dumnezeu?

Cam atât despre Iov, deoarece nu avem timp acum, dar dacă dorim să înțelegem suferința cartea lui Iov ar fi un bun început. Vom observa scopurile pentru care Dumnezeu folosește suferința în viața lui Iov, ca mai apoi să le aplicăm la viața noastră. Ne vom concentra pe ceea ce îi spune Elihu lui Iov.

1. Dumnezeu folosește suferința pentru a ne întări credința.

"Iată, acestea le face Dumnezeu, de două ori, de trei ori, omului, ca să se ridice din groapă, ca să-l lumineze cu lumina celor vii." (Iov 33:29-30).

2. Dumnezeu folosește suferința pentru a-și arăta gloria.

"Dumnezeu este mare în puterea Lui; cine ar putea să învețe pe alții ca El? Cine îi cere socoteală de căile Lui și cine îndrăznește să-I spună: Faci rău? Nu uita să lauzi faptele Lui, pe care toți oamenii trebuie să le mărească! Orice om le privește, fiecare muritor le vede de departe. Iată ce mare este Dumnezeu! Dar noi nu-l putem pricepe, numărul anilor Lui nimeni nu l-a pătruns." (Iov 36:22-26)

3. Dumnezeu folosește suferința pentru a ne învăța să ne încredem în El.

"Cine l-a însărcinat să cârmuiască pământul? Cine l-a dat lumea în grija Lui? Dacă nu s-ar gândi decât la El, dacă și-ar lua înapoi duhul și suflarea, tot ce este carne ar pieri deodată, și omul s-ar întoarce în țărână." (Iov 34:13-15).

4. Dumnezeu folosește suferința pentru a ne pocăi și a renunța la păcat.

"Dar, dacă-ți aperi pricina ca un nelegiuit, pedeapsa este nedezipită de pricina ta. Supărarea să nu te împingă la batjocură, și mărimea prețului răscumpărării să nu te ducă în rătăcire! Oare ar ajunge strigătele tale să te scoată din necaz și chiar toate puterile pe care le-ai putea desfășura? Nu suspina după noapte, care ia popoarele din locul lor. Ferește-te să faci rău, căci suferința te îndeamnă la rău." (Iov 36:17-21).

5. Dumnezeu folosește suferința pentru a ajunge la răsplata noastră în El.

"Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut." (Iov 42:5).

Scopuri și motive pentru suferință

Scopul principal al lui Dumnezeu pentru viața noastră este ca noi să devenim o adevărată imagine a lui Hristos și a hotărât ca în acest proces de formare să folosescă suferința. Dacă vom îndura suferința în încercările vieții, totuși trebuie să înțelegem și celelate scopuri ale ei, care sunt strâns legate de principalul ei motiv.

1. **Suferim ca martori** (2 Tim 2:8-10; 2 Cor. 4:12-13; 1 Pet. 3:13-17). Când credincioșii acceptă suferința cu bucurie și în mod echilibrat, devine o puternică mărturie a vieții și puterii lui Hristos pe care noi le mărturisim. Suferința dă posibilitatea lui Dumnezeu de a-și manifesta puterea prin lucrătorii Săi, pentru a confirma și a susține mesajul pe care ei îl transmit. Ne împuternicește ca ambasadori ai lui Hristos (1 Reg. 17:17-24; Ioan 11:1-45).

Incluse sunt următoarele domenii:

- a. Gloficarea lui Dumnezeu în fața îngerilor. (Iov 1-2; 1 Pet. 4:16).
- b. Manifestarea puterii lui Dumnezeu în fața altora (2 Cor. 12:9, 10; Ioan 9:3).
- c. Manifestarea caracterului lui Hristos în mijlocul necazurilor, ca mărturie pentru a câștiga pe alții pentru El (2 Cor. 4:8-12; 1 Pet. 3:14-17).

2. **Suferim pentru a dezvolta capacitatea de a empatiza și a îmbărbăta pe alții** (2 Cor. 1:3-5)

3. **Suferim pentru a ” scăpa” de mândrie** (2 Cor. 12:7). Apostolul Pavel a văzut țepușul din corpul său ca un instrument lăsat de Dumnezeu, pentru a-l păstra într-o stare umilă și într-o totală dependență față de Domnul, din cauza revelației pe care a avut-o când s-a aflat în al treilea cer.

4. Suferim pentru că Dumnezeu dorește să ne pregătească . Dumnezeu, cu credință și dragoste, folosește suferința pentru a ne crește starea de neprihănire, maturitatea și să putem într-o continuă umblare cu El (Evr. 12:5f; 1 Pet. 1:6; Iacov 1:2-4). În acest scop suferința este:

- a. O disciplină împotriva păcatului** pentru a ne întoarce la adevărata confesiune (Ps. 32:3-5; 119:67).
- b. Un instrument de curățare pentru a curăța uscăturile din viața noastră** (slăbiciuni, păcate fără voie, atitudini și valori imature, etc.). Scopul final este de a crește rodirea (Ioan 15:17). Încercările pot fi oglinzi care să ne arate zonele în care avem păcate sau slăbiciuni. (Ps. 16:7; 119:67, 71).
- c. Un instrument pentru creștere** spre a ne ajuta să ne încredem în Domnul și în cuvântul Său. Încercările ne testează credința și ne ajută să folosim promisiunile și principiile Bibliei (Ps. 119:71, 92; 1 Pet. 1:6; Iacov 1:2-4; Ps. 4:1 [evreiescul acestui pasaj poate însemna, M-ai făcut să cresc prin suferință]). Suferința și încercările ne învață adevărul Psalmului 62:18, adevărul de a învăța "a aștepta doar pe Domnul."
- d. Un mod de a învăța supunerea.** Devine un test al loialității noastre (Evr. 5:8).
 Ilustrație: dacă un tată îi spune fiului său să facă ceva ceea ce acestuia îi face plăcere să facă (să mănânce un bol de înghețată) și acesta o face, el este ascultător, dar nu înseamnă că a învățat ceva despre ascultare. Dacă tatăl, totuși, îi cere să tundă gazonul, aceasta devine un test și îl învață ceva despre ascultare. Ideea este că ascultarea deseori ne costă ceva și asta poate dura. Poate necesita sacrificiu, curaj, disciplină și credința că Dumnezeu e bun și se gândește la ce e mai bine pentru noi, indiferent de cum ni se par nouă lucrurile. Indiferent din ce cauză Dumnezeu îngăduie suferința în viața noastră, arare ori se întâmplă ca ea să nu descopere zone în care suntem deficitari, așa cum a făcut cu Iov. Suferința însăși nu este cea care produce direct credință sau maturitate. Este doar un instrument de a ne aduce la El și la Cuvântul Său. Ne forțează să ne întoarcem privirea de la resursele noastre, spre resursele lui Dumnezeu.
- e. Ne pune să prioritizăm lucrurile .** Până la urmă, Cuvântul și Duhul Domnului aduc credința și un caracter ca al lui Hristos în viețile noastre (Ps. 119:67, 71). În Iacov 1:2-4 și 1 Pet. 1:6-7 cuvântul cheie este "dovadă." "Dovadă" este cuvântul *dokimion* care vorbește de conceptul de testare care purifică și rezultatele care rămân în urma testului. Dumnezeu folosește testele pentru a ne încerca credința și de a o pune la lucru.

5. Suferim pentru a avea o dependență continuă față de harul și puterea lui Dumnezeu.

Suferința este destinată la a ne obliga să ne încredem în abilitatea, puterea și tot ceea ce ne oferă Dumnezeu, decât a ne baza pe noi înșine (2 Cor. 11:24-32; 12:7-10). Ne vom întoarce de la resursele noastre, spre ale Sale.

6. Suferim pentru a arăta un caracter și o viață ca a lui Hristos (Roadele Duhului) (2Cor.4:8-11; Fil. 1:19f). Acesta e similar cu punctul de mai sus (4), dar specific pentru definirea scopului procesului, care produce caracterul lui Hristos. Are un aspect negativ și unul pozitiv:

Negativ: Suferința ne ajută să eliminăm impuritățile din viața noastră ca indiferența, încrederea în propriile forțe, motive eronate, egocentrism, valori greșite sau priorități și sistemul nostru uman de a ne ocupa de probleme (soluții umane). Suferința prin ea însăși nu ne curăță de impurități dar este un instrument folosit de Dumnezeu pentru a ne pune în practică credința în harul Său. Este harul lui Dumnezeu în Hristos (noua noastră identitate în Hristos, în Cuvânt și în Duhul Sfânt) acesta ne transformă. Acest aspect negativ este realizat în două moduri:

- i. **Când nu mai suntem în părtășie cu Dumnezeu:** Suferința este disciplinare din partea Tatălui nostru ceresc (Evr. 5:5-11; 1 Cor. 11:28-32; 5:1-5). Asta preupune cunoașterea păcatului, rebeliune și indiferență față de Dumnezeu.
- ii. **Când suntem în părtășie cu Dumnezeu :** Suferința devine mână la lucru a Vierului , care vrea să ne cuățe pentru a aduce și mai mult rod. Poate că nu am păcătuit, dar sunt zone, de care nu suntem conștienți, care ne opresc în a aduce rod. În acest caz suferința devine o oglindă pentru a ne autoanaliza (Ioan15:1-7).

Pozitiv: când credincioșii primesc suferința cu bucurie (îndură și continuă să aplice promisiunile și principiile de credință), caracterul și viața lui Hristos se vor manifesta și vor crește prin suferință (2 Cor. 4:9-10; 3:18). Înseamnă încredere, pace, bucurie, stabilitate, valori biblice, credincioșie și ascultare în contrast cu o gândire păcătoasă, ca: învinovățire, fugă, nemulțumire și reacții împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor.

7. Suferim pentru a scoate în evidență natura rea a omului și dreptatea judecății divine.

(1Tes. 2:14-16). Suferința adusă de mâna oamenilor(persecuție, violență) este folosită pentru a măsura gravitatea păcatelor lor. Scoate în evidență caracterul rău a celor ce persecută pe alții și dreptatea judecății divine ca pedeapsă a acțiunilor lor.

- 8. Suferim pentru a ne mări slujba pe care o avem** (cf. Fil. 1:12-14 cu 4:5-9). În procesul de a produce un caracter ca a lui Hristos, mărește abilitatea de amărturisi altora despre El, suferind până se deschid uși despre care nici nu ne-am imaginat că ar exista. Încarcerarea lui Pavel (legat zilnic de soldați romani în casa sa) a dus la răspândirea Evangheliei în rândul elitei imperiale a gărzilor pretoriene. Apostolul a continuat să se bucure în Domnul, dar dacă s-ar fi plâns cu amărăciune, mărturia lui ar fi fost în zadar.

“Marea trimitere nu poate să se realizeze decât printr-o mare suferință.”

Planul lui Dumnezeu de salvare a fost prin suferința Fiului Său. Cum putem să împărtăși lumii o așa veste, dacă nu suferim la rândul nostru? Trebuie să fim servitori care să fie în stare să sufere.

Nu este nicio condamnare în Hristos

Viața este plină de pericole, iar moartea este o realitate, dar pentru că Hristos a fost condamnat în locul nostru, fiind în Hristos, condamnarea noastră a fost rezolvată la cruce. Nu vom avea de înfruntat nicio condamnare.

Romani 8:1-4 (NTR)

¹ Așadar, acum nu mai este nici o condamnare pentru cei ce sunt în Cristos Isus (care nu trăiesc potrivit cu firea, ci potrivit cu Duhul). ² Căci legea Duhului vieții în Cristos Isus te-a eliberat de legea păcatului și a morții. ³ Fiindcă ceea ce era cu neputință pentru Lege, întrucât era făcută neputincioasă de fire, Dumnezeu a înfăptuit trimițând, din pricina păcatului, pe propriul Său Fiu, în asemănarea firii păcătoase, și condamnând astfel păcatul în fire, ⁴ pentru ca cerința dreaptă a Legii să fie împlinită în noi, care nu trăim potrivit cu firea, ci potrivit cu Duhul.

Pavel începe această parte a scrisorii cu o declarație de libertate răsunătoare în capitolul 8:1 -

“Așadar, acum nu mai este nici o condamnare pentru cei ce sunt în Cristos Isus.”

Întotdeauna când studiem Biblia și găsim “așadar” e nevoie să ne întrebăm de ce există cuvântul acolo. În cazul de față ne îndreaptă privirile înapoi spre ceea ce spune triumfător în versetul 25 din capitolul precedent. Pavel proclamă soluția în lupta sa cu păcatul. Pavel a încercat cu toată puterea umană a voinței și a minții să păzească Legea și să-L slujească pe Dumnezeu. Dar eșua, păcătuia în mod repetat și nu-L slujea pe Dumnezeu cum și-ar fi dorit. Îl va condamna Dumnezeu pe Pavel pentru toate eșecurile din lupta sa? Îl va condamna Dumnezeu pentru că nu a reușit să facă voia Sa în fire? Nu!

“Așadar, acum nu mai este nici o condamnare pentru cei ce sunt în Cristos Isus.”

Dumnezeu nu ne condamnă niciodată pentru încercarea noastră de a-L sluji. Nici dacă, asemeni lui Pavel, încercăm să trăim prin puterea firii. În încercarea de a-L sluji pe Dumnezeu putem greși în mod repetat, dar Domnul nu ne va condamna pentru aceasta atunci când vom sta în fața scaunului de judecată al lui Hristos.

Într-adevăr, nu este nicio condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus, pentru aceia dintre noi care L-au acceptat pe Isus Hristos ca Mântuitor și Domn, pentru cei care și-au transferat

Încrederea pentru mântuirea veșnică, de la ei înșiși și ceea ce pot face ei, la Hristos. Pentru cei care și-au pus încrederea în persoana Lui și în ceea ce a făcut El pentru ei – nu mai este nicio condamnare. Dumnezeu nu ne va judeca pentru păcatele noastre, ne va judeca privitor la ceea ce am făcut pentru El. Judecata creștinului este pentru stabilirea răsplătirii (Marcu 9:41), nu este o judecată pentru condamnare.

Nu trebuie să ne temem pentru ce va fi după moarte pentru că nu ne vom înfățișa la judecată pentru condamnare. Orice s-ar întâmpla cu noi în timpul unei pandemii, sau dacă trecem prin boală sau chiar moarte, niciuna nu va duce la condamnare, ci la judecată pentru răsplătire. Dacă suntem credincioși, nu trebuie să ne temem de ce ni se poate întâmpla, pentru că finalul va fi răsplătirea în ceruri.

Dar pentru cei care nu sunt în Hristos, ei vor fi condamnați, pentru că mântuirea nu se găsește în altcineva. Căci nu este niciun nume dat oamenilor în care să fie mântuiți. Dumnezeu va condamna pe cei care resping dragostea Sa oferită prin moartea Fiului Său pe cruce pentru păcatele și acceptarea lor. Cei nemântuiți ar trebui să se teamă de această boală, deoarece moartea este finală pentru ei și îi așteaptă o judecată pentru condamnare. De aceea, în calitate de credincioși, ar trebui să ne străduim chiar mai mult în această perioadă, să ajungem la ei cu dragoste și să le spunem de singura speranță care este în Hristos și de singura cale de a scăpa de frică.

Ca și Pavel, noi greșim adesea, dar greșelile noastre, ca și ale lui, nu ne vor fi ținute în seamă, căci am găsit o cale de iertare și biruință. Ca Pavel, trebuie să ne supunem și să trăim o viață “în Hristos”. Atunci când moartea pare atât de aproape, să ne amintim cum Pavel a exprimat aceeași descoperire în Filipeni 1:21 “a muri este Hristos, iar a trăi este un câștig”.

Gândește-te

- Ai descoperit cu adevărat ce spune Pavel aici? Că păcatul domnește asupra vechii noastre naturi, asupra firii?
- Vei lua și tu, asemeni lui Pavel, o hotărâre? Vei trăi în omul cel vechi sau te vei pune la dispoziția lui Dumnezeu și vei trăi în Hristos Isus?

Lucrurile Duhului care aduc pacea

Dacă alegem să nu ne concentrăm asupra problemelor lumii, oricare ar fi acestea, ci asupra lucrurilor lui Dumnezeu și a cuvintelor Lui, atunci vom cunoaște pacea chiar și în aceste vremuri.

Romani 8:5-9 (NTR)

⁵ Într-adevăr, cei ce trăiesc potrivit cu firea se gândesc la lucrurile firii, însă cei ce trăiesc potrivit cu Duhul se gândesc la lucrurile Duhului. ⁶ Căci preocuparea pentru fire este moarte, însă preocuparea pentru lucrurile Duhului este viață și pace. ⁷ Și aceasta, deoarece preocuparea pentru fire este dușmănie față de Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate s-o facă. ⁸ Deci cei ce sunt în fire nu-l pot fi plăcuți lui Dumnezeu. ⁹ Voi însă nu mai sunteți în fire, ci în Duhul, dacă într-adevăr Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi. Dar dacă cineva nu are Duhul lui Cristos, atunci nu este al Lui.

În primul rând, în versetele 5-8 Pavel răspunde la întrebarea "Ce înseamnă să trăiești potrivit firii păcătoase versus potrivit Duhului?". Versetul 5 spune - Cei ce trăiesc potrivit cu firea se gândesc la lucrurile firii, însă cei ce trăiesc potrivit cu Duhul se gândesc la lucrurile Duhului.

Oamenii își duc viața în unul dintre aceste două tipare. Un tipar este setat să caute acele lucruri de care omul este cel mai interesat, despre care vorbește constant, în care este implicat și cu care se laudă. Cei care trăiesc potrivit firii, cedează la ceea ce dictează firea. Dorințele le sunt înclinate spre lucrurile lumii, spre cele pe care lumea le oferă.

Cei care trăiesc potrivit cu Duhul, aspiră, își setează mintea asupra dorințelor Duhului. A umbla potrivit cu Duhul înseamnă să te aliniezi, să te supui Duhului. Cel care umblă potrivit Duhului nu poate acționa independent de El (Gal 5:16). El acționează în supunere față de Duhul sau potrivit Duhului. E posibil să aibă multe eșecuri, dar orientarea lui de bază și preocupările cele mai înalte au a face cu lucrurile Duhului. Lucrurile Duhului sunt acelea pe care Duhul le propune și le aprobă.

Căci cei care au mintea setată pe lucrurile Duhului nu doar că nu vor insista pe ceea ce doresc și mintea lor nu se va focaliza pe ceea ce îi poate răni din punct de vedere fizic, ci își vor aținti privirea pe Dumnezeu și nimic din lumea aceasta nu le poate face rău din punct de vedere spiritual. Asta înseamnă că n-ar trebui să ne preocupăm de problemele noastre. Nu spun să nu ne gândim la cum putem să le rezolvăm, ci să nu fie preocuparea noastră de bază.

Este imposibil să fim cu mintea împărțită. Se dă o luptă reală pentru mintea noastră, așa cum reiese din versetul 6. Mintea setată pe lucrurile firii aduce moarte, dar mintea setată pe lucrurile duhovnicești aduce viață și pace.

În calitate de creștini, trebuie să ne dovedim autodisciplina nu doar în ce privește poftele fizice, ci și în gânduri. Această luptă nu este doar între natura veche și cea nouă, mai avem un dușman care se luptă cu natura veche. A ne pierde focalizarea minții înseamnă a cădea pradă diavolului. Cât de des eșuăm să ne disciplinăm în acest aspect vital al vieții! Gândurile noastre încep să se îndepărteze de la viața centrată pe Dumnezeu spre lucrurile lumii, iar asta duce la tot felul de păcate. Dacă permitem minții noastre să stăruie asupra problemelor, vom deveni anxioși și chiar plini de teamă.

Dar dacă mintea noastră se focalizează pe lucruri spirituale, pe Cuvântul lui Dumnezeu, ne putem aștepta să avem pace. Aceasta implică mulțumire, un sentiment de siguranță și un calm interior. Cei care își focalizează atenția asupra Duhului, au siguranța interioară că păcatele trecute sunt iertate, că evenimentele prezente, oricât de dureroase ar fi, lucrează spre bine și că nimic din ce s-ar putea întâmpla în viitor nu ne va putea despărți de dragostea lui Dumnezeu în Hristos. O astfel de pace înseamnă eliberare de frică, anxietate și neliniște. Ce promisiune minunată în criza actuală!

În loc să încerci tot timpul să înțelegi lucrurile, învață să fii relaxat chiar dacă nu le pricepi și învață să te încrezi în Cel care le știe! Ia hotărârea azi, și de fiecare dată când ești îngrijorat, să te oprești și să te rogi: "Doamne, aduc lucrul acesta înaintea Ta și aștept răspunsul Tău." Când nu mai lupti cu întrebări de felul: când, de ce, cum, vei experimenta pacea lui Dumnezeu așa cum n-ai mai făcut-o niciodată. De asemenea, te pui în postura în care aștepti ca El să intervină pentru tine. Așadar, ia astăzi hotărârea de a te supune și a te încrede în Dumnezeu.

Gândește-te

- Simți nevoia de a controla lucrurile? De a găsi o soluție pentru fiecare problemă? De a avea un plan de rezervă în cazul în care planul lui Dumnezeu nu iese așa cum crezi tu? Ai remarcat vreodată că măsura în care încerci să repari lucrurile este direct proporțională cu anxietatea pe care o experimentezi?
- Cu cât lucrurile se înrăutățesc în lume te vezi împins spre îngrijorare și teamă sau condus spre Cuvântul lui Dumnezeu care te face să experimentezi pace în ciuda împrejurărilor?

Voi aveți învierea și viața

Cei care Îl au pe Hristos în ei, au același Duh care L-a înviat pe Isus Hristos și vor primi învierea și viața.

Romani 8:10-13 (NTR)

¹⁰ Dacă însă Cristos este în voi, trupul vostru este mort, din cauza păcatului, dar Duhul este viața voastră, datorită dreptății. ¹¹ Și dacă Duhul Celui Ce L-a înviat pe Isus din morți locuiește în voi, atunci Cel Ce L-a înviat pe Cristos din morți le va da viață și trupurilor voastre muritoare, prin Duhul Lui Care locuiește în voi.

¹² Deci, fraților, noi nu suntem datori față de fire, ca să trăim potrivit ei! ¹³ Pentru că, dacă trăiți potrivit firii, veți muri, dar dacă, prin Duhul, dați morții faptele trupului, veți trăi!

Pavel ne spune despre o promisiune minunată pe care o avem în Hristos.

¹¹ Și dacă Duhul Celui Ce L-a înviat pe Isus din morți locuiește în voi, atunci Cel Ce L-a înviat pe Cristos din morți le va da viață și trupurilor voastre muritoare, prin Duhul Lui Care locuiește în voi.

Duhul Sfânt a fost agentul învierii lui Hristos din morți. După cum Duhul L-a ridicat pe Isus din moartea fizică și l-a dat viață în trupul Său muritor, tot astfel Duhul care locuiește în credincios, îi dă viață nouă acum și în veci (Ioan 6:63; 2 Cor 3:6). Cu alte cuvinte, Dumnezeu promite viață spirituală nouă acum (6:4,8,11) cât timp trăim în trup muritor.

Destinația finală a trupului nostru nu este moartea, ci învierea. Trupul nostru n-a fost încă răscumpărat, dar va fi. De unde știu asta? Pentru că Duhul Sfânt care locuiește în noi nu este doar Duhul vieții, ci și Duhul învierii, căci El este Duhul Celui ce L-a înviat pe Isus din morți.

Rămâneți tari căci același Duh care este în Hristos și care L-a înviat din morți locuiește acum în noi (1 Cor 15:23), în trupurile noastre (1 Cor 6:19); cu siguranță vom fi și noi înviați. A avea Duhul lui Dumnezeu care este sursa vieții adevărate reprezintă o garanție, o siguranță că și trupurile noastre vor fi înviate.

Această înviere include și o transformare, schimbarea trupului nostru într-unul nou și glorios pentru caracterul și personalitatea noastră. Acest trup nou va fi eliberat de orice robie a păcatului, a bolii, a durerii, a putrezirii și a fragilității. Va fi un trup perfect pentru o persoană desăvârșită care trăiește într-un loc perfect al lui Dumnezeu.

Trăind zi de zi supunerea de a umbla potrivit Duhului Dumnezeuului Celui viu, speranța vieții veșnice împreună cu Dumnezeu va străluci din ce în ce mai mult în sufletul tău. Îți va da o pace și o încredere pe care lumea, firea și diavolul nu ți le vor putea răpi.

Încearcă să trăiești fiecare zi în lumina adevărului că puterea învierii locuiește în tine și că Hristos te-a eliberat de puterea păcatului și a morții. La fel mâine, poimâine și zilele care urmează...

Gândește-te

- Dacă destinația ta finală este învierea, nu moartea, indiferent de ceea ce se întâmplă, în ce fel afectează lucrul acesta modul în care trăiești zi de zi? Care ar trebui să fie atitudinea ta față de cursele pe care viața ți le aruncă în față?
- Cum îi tratezi pe cei din jur, a căror destinație finală este moartea? Cauți orice ocazie de a le spune că există o ofertă de ceva mai bun în Hristos?

Suntem fii și moștenitori ai lui Dumnezeu

Nu mai suntem sclavi, ci fii și moștenitori cu Hristos. Suferind cu Hristos vom fi glorificați împreună cu El.

Romani 8:14-17a (NTR)

*¹⁴ Căci toți care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.
¹⁵ Fiindcă voi n-ați primit un duh de sclavie, ca să vă fie din nou teamă, ci ați primit Duhul înfierii[a] prin care strigăm: „Abba!“, adică „Tată!“ ¹⁶ Duhul Însuși depune mărturie, împreună cu duhul nostru, că suntem copii ai lui Dumnezeu. ¹⁷ Iar dacă suntem copii, suntem și moștenitori*

“Toți suntem copiii lui Dumnezeu!” Ați auzit vreodată această afirmație? Sună bine, pare corectă, te face să te simți bine, dar nu există deloc adevăr biblic în ea.

Aceasta este o părere venită din vest și, din păcate, susținută astăzi de mulți, chiar aici în România, și anume că toți fac parte din familia lui Dumnezeu. Oamenii se enervează dacă spui altfel și sunt destul de siguri că până și unii dintre cei care citesc acest material deja s-au iritat, poate suficient de mult încât să-mi scrie.

Toți suntem creația lui Dumnezeu, dar nu numaidecât copiii Lui. După cum ni se spune în în Ioan 1:12 -

Ioan 1:12 (NTR)

¹² Însă tuturor celor ce L-au primit [Isus], adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu,

Există doar două căi de a deveni parte din familia cuiva: te poți naște sau poți fi adoptat. Unii argumentează că ne-am născut în lumea lui Dumnezeu, așa că suntem automat ai Lui. Însă Isus a spus: “Trebuie să vă nașteți din nou”. Apropo, când sunt născut din nou în familia lui Dumnezeu, sunt imediat adoptat de Dumnezeu Tatăl.

Pe vremea când acest pasaj a fost scris romanilor, obiceiul era că trebuia să fii adoptat pentru a fi moștenitor; chiar și un fiu natural trebuia adoptat pentru a deveni moștenitor. Lucrul acesta este important pentru că noi suntem copiii lui Dumnezeu prin naștere din nou și suntem și adoptați ca fii. Așadar, după cum spune pasajul, în versetul 17 ... “dacă suntem copii, suntem și moștenitori.”

Când Abraham Lincoln a semnat “Proclamația de emancipare” eliberând sclavii, unii dintre ei nu i-au părăsit pe stăpânii lor, nici plantațiile, ci au rămas și s-au comportat ca niște sclavi. De ce? Ei au fost eliberați de legea sclaviei, totuși au ales să trăiască în continuare ca sclavi. Ei bine, la fel este și

cu noi: când am devenit parte din familia lui Dumnezeu, am fost eliberați! Suntem liberi de puterea și pedeapsa păcatului și așteptăm cu nerăbdare ziua când vom fi eliberați și de prezența păcatului. Dacă suntem într-adevăr liberi și suntem copii ai lui Dumnezeu, atunci de ce să nu trăim ca atare? (Vezi Exod 12 începând cu versetul 5 despre sclavul care nu dorea să fie liber, ci i se găurea lobul urechii ca simbol al faptului că avea să audă pentru totdeauna doar vocea stăpânului său.)

Cum ar trebui să trăim?

Trăiește-ți viața focalizat pe ceea ce va veni, nu pe lumea aceasta. Trăiește o viață de mulțumire pentru ceea ce a realizat Hristos, căci, fiind conduși de Duhul lui Dumnezeu și făcând parte din familia Sa, se întâmplă un lucru incredibil: devenim “moștenitori” și “co-moștenitori” cu Hristos în Împărăția lui Dumnezeu. Gândiți-vă la aceasta: în Hristos avem acces la Tatăl și suntem incluși în voia și în testamentul lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu nu este scrisă pentru când va muri El, ci pentru atunci când lumea va fi moartă și va dispărea. Vreți un motiv de mulțumire? Citiți Apocalipsa. Cel care este înspăimântat de Apocalipsa este cel care nu are relație cu Dumnezeu, nici speranță pentru cer și nu-l așteaptă nicio moștenire. Căci cel cu adevărat credincios știe că această lume și bogăția ei pălesc în comparație cu slava care va fi descoperită în cer.

Gândește-te

- Suntem parte dintr-o familie și aparținem unui loc pe care nimeni nu ni-l poate lua. Suntem cu adevărat mulțumitori lui Dumnezeu pentru că ne-a făcut copiii Săi?
- Suntem nu doar copii ai lui Dumnezeu, parte din familia Lui, ci și co-moștenitori cu Hristos. Tatăl nostru este Regele tuturor regilor și Domnul domnilor. Avem o moștenire mai măreață decât orice avere, dar oare mai trăim ca niște cerșetori? Avem cu adevărat încredere în Tatăl nostru în orice situație?

Glorificați prin suferință

Suntem călători prin lumea aceasta de suferință către gloria care ne așteaptă. Suferința prin care trebuie să trecem, și prin care vom trece, pălește în comparație cu gloria pe care o vom primi.

Romani 8:17b-19 (NTR)

^{17b} moștenitori ai lui Dumnezeu, moștenitori împreună cu Cristos, dacă suferim într-adevăr împreună cu El, ca să putem fi și proslăviți împreună cu El. ¹⁸ Căci consider că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare, care urmează să ne fie descoperită. ¹⁹ Chiar și creația așteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu,

Aici găsim un pasaj dificil de înțeles și de acceptat, pasaj care afirmă că trebuie să suferim cu Hristos pentru a fi glorificați. Și de ce ar trebui să acceptăm așa ceva? Nu este corect! Dacă darul mântuirii este cu adevărat gratuit, de ce trebuie să suferim?

Pavel ne spune din ce motiv nevoia de a suferi nu neagă faptul că darul este gratuit.

¹⁸ Căci consider că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare, care urmează să ne fie descoperită.

Cuvântul “consider” nu înseamnă că bănuiește sau crede a fi adevărat. Cuvântul folosit de fapt în limba greacă înseamnă că a ajuns la o convingere fermă prin gândire rațională. El este convins că din pricina adevărului Evangheliei (pe care el îl cunoaște), slava viitoare este legată de suferința prezentă prin faptul că ne transformă viața.

Dacă citim pasaje ca: 2 Cor. 1:8-10, 4:7-12, 16-18, 11:23 până la 12:10, vedem cât de mult a suferit Pavel în slujba lui Hristos. Chiar în timp ce scria această scrisoare era pregătit să plece într-o misiune la Ierusalim, misiune ce avea să-i pună viața în pericol (Rom 11:31). Totuși, el insistă că suma totală a acestor neazuri nici nu merită să fie menționată alături de slava viitoare.

E ca și cum ar avea în fața sa o balanță. Într-o parte pune “suferințele din vremea de acum” iar în cealaltă “slava care urmează să ne fie descoperită”. Când slava viitoare este cântărită, toate suferințele noastre prezente, oricât de cumplite ar fi, devin nesemnificative. Slava viitoare este atât de măreață încât suferințele prezente sunt nimic prin comparație. Această slavă este veșnică, în timp ce suferințele noastre - temporare și ușoare (2 Cor. 4:17). Cu siguranță lucrul acesta aruncă o lumină diferită asupra suferințelor noastre!

Gloria care ne va fi descoperită când Hristos va reveni în slava Sa, va fi nu doar vizibilă, ci ne vom bucura de ea, de fapt, vom fi parte din ea. Îngerii o vor privi în noi și vor fi plini de mulțumire și laudă la adresa lui Dumnezeu.

Glorie lui Dumnezeu că vom fi părtași la slava viitoare, o slavă care, văzută corect, ar trebui să facă necazurile prezente să pară scurte și ușoare.

2 Corinteni 4:16-18 (NTR)

16 De aceea, noi nu ne descurajăm ci, chiar dacă omul nostru din afară piere, totuși omul nostru dinăuntru este înnoit din zi în zi. 17 Căci necazul nostru ușor de purtat și temporar, lucrează în noi o greutate veșnică de slavă, dincolo de orice imaginație. 18 Noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele care nu se văd, deoarece cele care se văd sunt trecătoare, dar cele care nu se văd sunt veșnice.

Împăratul Nero a fost fascinat de expresia glorioasă de pe fețele unui grup de creștini care mergeau la moarte în Coloseum. După ce s-au rugat, și-au îndreptat privirile în sus și au privit departe, în lumea de dincolo. Plin de mirare, Nero a spus unui însoțitor: “Văd ceva”. “Da, domnule”, a răspuns acesta, “văd slava învierii din morți.”

Nu doar ei au speranță în necazuri, ci relația dintre necazuri și slava viitoare se poate vedea în toată creația.

Citește și interiorizează și tu mesajul următoarei rugăciuni, prin orice ai trece în această perioadă –

O, Doamne, așterne slava Ta
În templul vieții mele.
Și mistuie tot ce e rău
Și iartă-mi păcatele grele.

Când Domnul Sfânt trăiește-n noi
Ce bucurie-adâncă.
Și ce minune-n cort de lut,
Eternul să pătrundă.

Curat și sfânt, smerit și blând
Să umblu pe-a Ta cale.
Și-n umilință eu să port
Povara slavei Tale.

Și cum aș vrea, Stăpâne drag
Să ai în al meu suflet
Un templu sfânt, împodobit
Cu lacrimi și laude sfinte!

Gândește-te

- Ce gândești acum despre suferințele prezente?
- Ești și tu un creștin care privește în sus și vede slava viitoare chiar dacă trece prin suferință

Avem o speranță adevărată

Speranța noastră este sigură, vom fi adoptați ca fii, vom fi răscumpărați. Chiar această lume a suferinței și a durerii așteaptă ca însăși creația să fie liberă.

Romani 8:20-24 (NTR)

²⁰ Întrucât creația a fost supusă deșertăciunii, – nu pentru că a vrut ea, ci datorită Celui Ce a supus-o –, în nădejdea ²¹ că și creația însăși va fi eliberată din sclavia degradării și adusă în libertatea glorioasă a copiilor lui Dumnezeu.

²² Noi știm că, până acum, întreaga creație geme și suferă durerile nașterii.

²³ Și nu numai ea, ci și noi înșine, care avem primul rod, adică Duhul, gemem în noi înșine, așteptând înfierea, răscumpărarea trupurilor noastre. ²⁴ Căci în această nădejde am fost mântuiți. Dar o nădejde care se vede nu mai este nădejde! Fiindcă, cine mai nădăjduiește în ceea ce vede deja?!

Nu doar creația suspină așteptându-și restaurarea din căderea ei, ci și noi. Pavel spune în versetul 23:

²³ Și nu numai ea, ci și noi înșine, care avem primul rod, adică Duhul, gemem în noi înșine, așteptând înfierea, răscumpărarea trupurilor noastre.

Asemeni creației, și creștinii suspină în suflet așteptând transformarea, înfierea finală ca fii. De ce suspinăm? De frustrare pentru suferința din viață, anticipând ceea ce va veni. Duhul nostru suspină în același ritm cu creația tânjind după o eliberare deplină de sub blestem spre libertatea și gloria care vor fi ale noastre. Trăim între aceste două intervale. Suntem logodiți, dar nu căsătoriți încă. Fiul lui Dumnezeu e pe cale să se întoarcă, dar nu este încă aici. Suntem moștenitori, dar încă nu ne-am primit moștenirea. Am fost înfiați, dar nu ne aflăm încă în noua noastră casă împreună cu Tatăl. Trăim între „deja” și „încă nu”.

Totuși, iată speranța: așteptăm cu nerăbdare „înfierea noastră”, „răscumpărarea trupurilor noastre”. Această mare așteptare este „nădejdea slavei”. Deci, dacă te încrezi în Hristos, amintește-ți că într-o zi vom avea un trup nou și va fi o nouă creație. Dacă trăim cu nerăbdare anumite așteptări, lucrul acesta ne va da puterea să supraviețuim zilei de azi, chiar dacă ne confruntăm cu un viitor nesigur, cu posibilă boală sau chiar moarte.

Din ce motive avem această nădejde a slavei? Am gustat din comorile bogate ale veșniciei și așteptăm comori mai prețioase să devină ale noastre. Am primit primele roade ale legământului lui Dumnezeu, parte din triumful final al lui Hristos la sfârșitul vremurilor. Avem „primele roade”, prima rată sau acot al Duhului Sfânt drept garanție a învierii noastre (vezi 2 Cor 1:22; 5:5; Efes

1:14). Și fiindcă am gustat un pic din ceea ce va veni, tânjim în omul nostru lăuntric după o înțelegere deplină a ceea ce înseamnă înfierea în familia lui Dumnezeu. Odată cu înfierea noastră vom primi un trup glorificat, pregătit pentru o existență veșnică (vezi 1 Cor 15:25-58). Da, suspinăm din pricina suferinței, dar și din pricina anticipării, deoarece cunoaștem o fărâma din lucrurile după care tânjim.

Versetul 24 insistă asupra faptului că această speranță este parte din mântuirea noastră și este legitimă în ciuda faptului că nu-i putem vedea pe fiii lui Dumnezeu cu ochii firești.

²⁴ Căci în această nădejde am fost mântuiți. Dar o nădejde care se vede nu mai este nădejde! Fiindcă, cine mai nădăjduiește în ceea ce vede deja?!

Sfinții sunt copiii lui Dumnezeu, dar oamenii nu pot vedea asta. Dar când va apărea El, "Cel întâi născut dintre mai mulți frați" (Rom 8:29), vom fi ca El, căci Îl vom vedea așa cum este (vezi 1 Ioan 3:2). Ce speranță extraordinară ar trebui să aibă cei mântuiți! Căci Duhul lui Dumnezeu o face tare și neclintită (Evr. 6:19). Creștinul se poate uita la oamenii căzuți și la starea lumii și prin ochii iubirii răscumpărătoare a lui Dumnezeu poate avea speranță pentru viitor. Noi nu disperăm chiar dacă lumea e plină de boală, moarte, fără locuri de muncă, economii distruse etc.

Pentru că speranța noastră este în ceva veșnic, putem să ne ducem viața știind că nimic din lume nu ne poate face să deznădăjduim.

Pune-Ți astăzi încrederea în Tatăl nostru ceresc care-și va duce lucrarea la bun sfârșit!

Gândește-te

- Te trezești vreodată dimineața, te uiți în oglindă și oftezi? Trupul nostru se degradează. Nu mai este ce era odată. Cu toate acestea, putem să-L lăudăm pe Dumnezeu. Într-o zi va fi schimbat!
- Suspini cu mânie văzând ce face Satan în viețile oamenilor? Aparținem lui Dumnezeu, suntem născuți de sus în familia Sa, adoptați ca moștenitori, dar toți oamenii au fost creați de Dumnezeu. Satan este cel care le-a furat viața. Te întristează lucrul acesta și te face dornic să-i vezi și pe ei răscumpărați?

Duhul Sfânt mijlocește pentru noi

Dacă îi permitem Duhului Sfânt, El ne va ajuta în slăbiciunile noastre mijlocind pentru noi conform voii lui Dumnezeu.

Romani 8:26-27 (NTR)

²⁶ În același fel, Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră, pentru că noi nu știm cum ar trebui să ne rugăm, ci Duhul însuși mijlocește cu suspine nerostite; ²⁷ însă Cel Care cercetează inimile, cunoaște care este gândirea Duhului, pentru că Acesta mijlocește pentru sfinți potrivit cu voia lui Dumnezeu.

Știți, rugăciunea este o provocare. Dacă n-ar fi dificilă, oamenii ar practica-o mai des. La întâlnirile de rugăciune ar fi prezenți la fel de mulți oameni ca și duminica dimineată, n-am avea atâtea cărți despre cum să ne rugăm, iar apostolul Pavel n-ar mai fi scris acest pasaj de astăzi... dacă rugăciunea ar fi fost ușoară.

Însă Dumnezeu este de partea noastră în acest proces. Duhul Sfânt este chiar lângă noi în rugăciunile noastre. Întâlnim din nou cuvântul “suspine” - este același cuvânt la care am meditat ieri în contextul suferinței. Creația suspină în așteptarea restaurării ei minunate, noi suspinăm așteptând revenirea Domnului nostru. Iar aici vedem că însuși Duhul Sfânt suspină. El tânjește după ceva mai bun pentru noi. Ne vede slăbiciunile și eșecurile. Ne vede inimile, dar vede și ceea ce ne îngreunează viețile. Știe că ne lipsește puterea de concentrare prelungită. Știe cât de greu ne e să evităm distracțiile. Ne vede starea minții și cât de anevoie ne controlăm gândurile răătăcitoare. Ne vede patimile necontrolate și știe cât de dificil este să ne stăpânim sentimentele. Ne știe trupurile și incapacitatea de a preveni schimbările emoționale. Ne vede capacitatea limitată de înțelegere și de a cunoaște viitorul. Este pe deplin conștient că nu avem nici cea mai mică idee despre ce e cu adevărat bine pentru noi și pentru creșterea noastră în nicio situație.

Acestea sunt problemele cu care ne confruntăm, și sunt probleme care trezesc compasiunea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu ca să ne ajute să trecem peste ele. Acest verset, ca și următorul, afirmă că Duhul chiar se roagă pentru noi. Cuvântul folosit este “mijlocește”. Înseamnă a se consulta. A ruga stăruitor, a pleda, a insista. A se ocupa. Cuvântul implică și sensul că Duhul merge la Tatăl pentru a discuta despre noi. Nu-i de mirare că acest pasaj vine chiar pe urmele gândului precedent, nu atât despre suferință, cât despre speranță. Acesta e un adevăr minunat. Duhul se roagă pentru noi, și prin aceasta putem căpăta speranță.

Duhul nu doar că se roagă pentru noi, ci este cu noi chiar atunci când ne străduim să ne rugăm. Noi nu ne ducem singuri luptele în privința rugăciunii. Duhul Sfânt e cu noi acolo. Noi nu știm

pentru ce trebuie să ne rugăm. Nu avem întotdeauna cuvintele potrivite. Nu putem vedea perspectiva lui Dumnezeu; nu cunoaștem întotdeauna voia lui Dumnezeu într-o situație. Pur și simplu nu știm să ne rugăm, sau pentru ce să ne rugăm. Tocmai de aceea avem nevoie de ajutorul cuiva la aceasta. Acesta este unul din motivele pentru care Duhul Sfânt a venit la noi. Să ne învețe. Să traducă răvășeala noastră interioară. Duhul duce acele cereri la Tatăl, și pentru că Dumnezeu ne cunoaște inimile, poate să producă voia Lui în situația noastră.

Pasajul de astăzi aduce câteva observații eliberatoare despre rugăciune. Presupun că putem rezuma textul în câteva idei:

1. Duhul Sfânt ne ajută să învățăm cum să ne rugăm și pentru ce să ne rugăm. (v26)
2. Duhul Sfânt mijlocește pentru noi. (v26)
3. Dumnezeu ne aude inimile mai mult decât cuvintele spuse în rugăciune. (v27)

În rugăciune, mulțumește-i lui Dumnezeu pentru lucrarea minunată de mijlocire a Duhului Sfânt pentru copiii Săi!

Gândește-te

- Simți că Dumnezeu e de partea ta, vrând să te rogi, dorind să comunici cu El, cunoscându-ți slăbiciunile și așteptând să le împărtășești cu El?
- Reflectă viața ta de rugăciune adevărul că Duhul Sfânt ia parte activ la rugăciune împreună cu tine și prin tine? Când ți-e greu să te rogi, te-ai gândit să-i spui aceasta Domnului în rugăciune?

Avem o promisiune neclintită

„Noi, cei care-L iubim pe Domnul avem o promisiune neclintită că El va face ca toate lucrurile din viața noastră, chiar și suferințele, griile prezente să fie pentru binele nostru veșnic.”

Romans 8:28 (NTR)

²⁸ Noi știm că toate lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, al celor ce sunt chemați în conformitate cu planul Său.

O poveste veche spune că mulți oameni au murit într-un naufragiu, de fapt a rămas doar un supraviețuitor. Când acesta a ajuns pe o insulă mică, nelocuită, s-a rugat ca Dumnezeu să-l salveze, însă ajutorul n-a sosit. În cele din urmă, el și-a construit o colibă din lemnul adus de valuri ca să-l protejeze de animale. Într-o zi s-a întors de la procurarea hranei și a găsit coliba în flăcări, fumul ridicându-se până la cer. Plin de mânie, a exclamat: „Doamne, cum ai putut să-mi faci una ca asta?” A doua zi dimineată, a fost trezit de salvatorii săi. „De unde ați știut că sunt aici?” a întrebat el. „Am văzut semnalul tău transmis prin fum”, au răspuns ei.

Ceea ce omul acela a considerat o tragedie groaznică a fost de fapt o binecuvântare sub acoperire. Dumnezeu nu ne spune niciodată că lucrurile lucrează spre bine când vrem noi, nici nu ne promite că vor lucra cum vrem noi, ci prin Cuvântul Său ne promite că „toate lucrează împreună spre bine”.

Romani 8:28 spune...

²⁸ Noi știm că toate lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, al celor ce sunt chemați în conformitate cu planul Său.

Adesea, când trecem prin perioade de încercări mari, cineva ne poate încuraja citând acest verset. Dar, dacă suntem sinceri, uneori nici nu vrem să-l auzim. Alteori, s-ar putea ca nici măcar să nu credem că “toate lucrurile lucrează spre bine”. Câteodată ne place să ne bălăcim în autocompătimire, și din când în când ne dorim să ne plângem de milă.

Apoi, mai sunt momente când privim la situații și ne întrebăm: CUM POATE IEȘI CEVA BUN DE AICI? Poate nu vezi nicio posibilitate ca binele să iasă din situația în care te afli. Când lumea trece printr-o pandemie, ce bine poate ieși? Poate când cei apropiați nouă mor, ce bine poate ieși? Când ne-am pierdut locul de muncă și lumea nu mai este aceeași, ce bine poate ieși?

Adesea, când ne confruntăm cu astfel de momente de încercare trecem de la a-l pune întrebări lui Dumnezeu la a-L acuza de împrejurările prin care trecem. Este important să înțelegem că ceea ce numește Dumnezeu „bine” nu este identic cu ceea ce numim noi „bine”. Dumnezeu face ca

evenimentele din viața noastră să lucreze spre binele nostru final, veșnic, suprem. Noi tindem să ne concentrăm pe aici și acum, Dumnezeu însă, pe aici și de aici încolo.

Unii dintre voi vă confrunțați cu situații extrem de dificile chiar în acest moment. S-a spus adesea că ești fie în furtună, ai ieșit din ea sau te îndrepti spre o furtună. Mulți dintre frații noștri îți pun întrebări lui Dumnezeu. Au venit problemele și au început să se confrunte cu îndoială și descurajare și drept urmare au devenit plini de amărăciune și mânioși pe Dumnezeu. Poate că și tu ești pe cale de a ajunge în acel punct. Sper că vei găsi încurajare din Cuvântul lui Dumnezeu citind aceste devoționale.

Sunt alții care nu sunt nici plini de amărăciune, nici mânioși pe Dumnezeu, ci caută niște răspunsuri. Îți dorești să știi de ce. Unii spun că nu există răspuns la această întrebare... dar greșesc. Există un răspuns, de fapt, mai multe și pot fi găsite în Cuvântul lui Dumnezeu.

Cred că Romani 8:28 este unul dintre pasajele care răspund la întrebarea „de ce?” Acest verset nu doar că răspunde la o întrebare, ne oferă o promisiune.

Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru darul minunat al credinței în El și în Cuvântul Său, care ne întărește în aceste vremuri!

Gândește-te

- Pavel nu spune „credem că”, „sperăm că”, „ne rugăm să”. El afirmă un adevăr „știm!” Pavel avea o siguranță deplină „că toate lucrează împreună spre bine.” Cum?
- Perioadele de necaz îți întăresc credința? În acele momente când nu poți rezolva lucrurile de unul singur, te duci întâi la Dumnezeu? Există momente când credința ta “se zidește”?

Dumnezeu are un plan pentru viața noastră

Dumnezeu are un plan pentru viața noastră iar acel plan a existat încă înainte de a fi timpul. El ne-a predestinat să fim transformați conform chipului lui Hristos, să fim parte din familia Sa, să fim îndreptățiți și glorificați.

Romani 8:29-30 (NTR)

²⁹ Căci pe cei pe care i-a cunoscut mai dinainte, El i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, ca Acesta să fie primul născut dintre mai mulți frați. ³⁰ Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; pe aceia pe care i-a chemat, i-a și îndreptățit; iar pe aceia pe care i-a îndreptățit, i-a și glorificat.

Dumnezeu tocmai ne-a spus că El face toate lucrurile să lucreze spre bine pentru cei care Îl iubesc, pentru cei chemați potrivit cu planul Său. Dar ce este acest „bine” pe care El l-a promis? Găsim răspunsul în versetul 29. Voia lui Dumnezeu pentru fiecare creștin este asemănarea totală cu Fratele mai mare al familiei. Asemănarea cu Hristos este rezultatul minunat pe care și L-a propus Dumnezeu în mântuirea noastră.

Există cinci verigi în acest pasaj și fiecare va fi examinată: preștiința lui Dumnezeu, predestinarea, chemarea, îndreptățirea și glorificarea. Ele se leagă una de alta pentru a forma „lanțul mântuirii”. Rezultatul final al acestui proces de sfințire este “binele” pentru care Dumnezeu îi transformă pe copiii Săi și anume, să devină asemeni lui Isus. Ce final mai bun, mai glorios ar putea exista?

²⁹ Căci pe cei pe care i-a cunoscut mai dinainte, El i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, ca Acesta să fie primul născut dintre mai mulți frați.

Predestinat înseamnă hotărât dinainte potrivit cu scopul și planul lui Dumnezeu. Predestinarea este dreptul suveran al lui Dumnezeu (Fapte 4:28; 1 Cor 2:7; Efes 1:1). Dacă există dezbateri cu privire la „preștiință”, dacă ea se referă exclusiv la cunoașterea lui Dumnezeu, nu există nicio îndoială că “predestinarea” (hotărârea mai dinainte) vorbește de voia divină. Toți aceia pe care Dumnezeu i-a cunoscut mai dinainte i-a și hotărât înainte de întemeierea lumii, pentru ca nicio persoană cunoscută dinainte să nu se piardă.

Dar pentru ce suntem predestinați? Planul lui Dumnezeu hotărât dinainte de întemeierea pământului a fost acela de a face credincioși ca Isus. Iată unde cade accentul pasajului:

^{29b} ...să fie asemenea chipului Fiului Său,

Scopul pentru care am fost predestinați este să fim asemenea chipului Fiului Său.

Bolile, încercările și truda grea slujesc la modelarea vieții noastre, iar dacă nu ne răzvrătim, ele ne fac parte de calitate ca ale lui Hristos pe care nu le-am dobândi altfel.

³⁰ Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; pe aceia pe care i-a chemat, i-a și îndreptățit; iar pe aceia pe care i-a îndreptățit, i-a și glorificat.

În versetul 30 Biblia construiește un pod între veșnicia trecută și cea viitoare cu o însumare maiestuoasă a scopului lui Dumnezeu de răscumpărare. Versetul 30 afirmă pașii diferiți care duc la realizarea scopului divin al lui Dumnezeu. Remarcați cele 3 etape din podul mântuirii: chemați, îndreptățiți și glorificați.

Primul pas este chemarea lui Dumnezeu.

^{30a} Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat;

Predestinarea este harul consecvent care lucrează dinainte de întemeierea lumii. Chemarea înseamnă confruntarea dintre noi și harul lui Dumnezeu de-a lungul istoriei. Oamenii lui Dumnezeu răspund chemării Lui cu credință. Evanghelia este chemarea la mântuire a lui Dumnezeu. Chemarea vine atunci când Duhul ne atrage, convinge conștiința noastră de vină și judecată, iluminează înțelegerea, convinge voința și ne face capabili să-L primim pe Hristos.

Al doilea pas este îndreptățirea.

^{30b} ...pe aceia pe care i-a chemat, i-a și îndreptățit;

Toți cei care se supun chemării Evangheliei sunt îndreptățiți. Îndreptățirea are loc atunci când Dumnezeu ne consideră dreți înaintea Lui. Prin credința în Isus, în cine este El și ceea ce a făcut El, Dumnezeu îndreptățește pe păcătosul care se pocăiește. Dumnezeu, prin credința noastră în viața, moartea și învierea lui Isus ne îndreptățește, sau ne plasează în poziție corectă față de Sine.

Al treilea pas este glorificarea.

^{30c} ...iar pe aceia pe care i-a îndreptăţit, i-a şi glorificat.

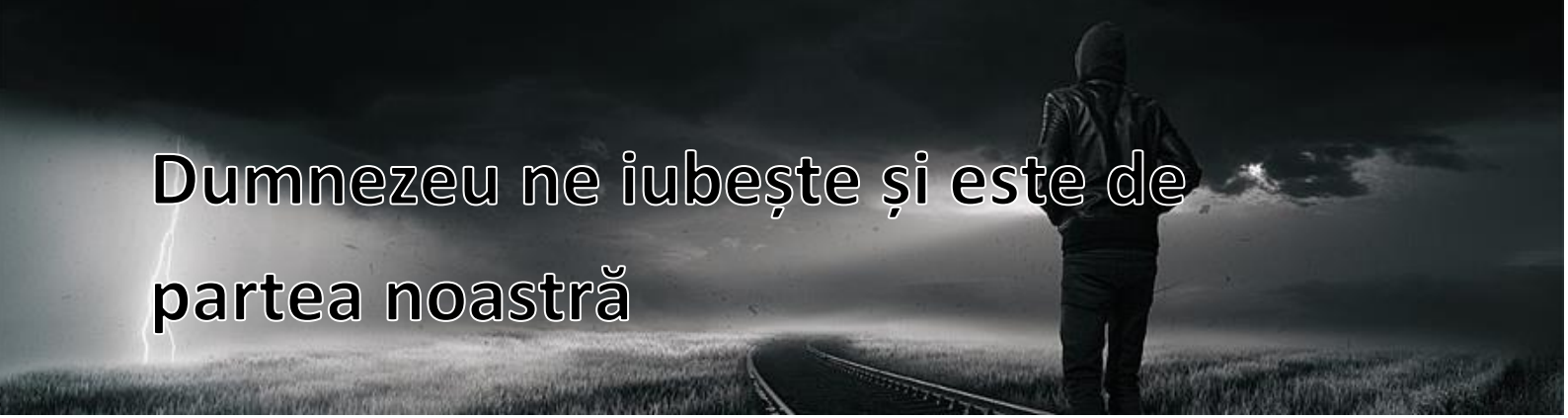
A fi glorificat înseamnă a avea glorie sau cinste scoasă la lumină sau descoperită. Glorificarea credinciosului este triumful final al harului lui Dumnezeu. Vom fi glorificaţi când vom sta înaintea Domnului. Atunci nu vom mai fi “lipsiţi de slava lui Dumnezeu” (Rom 3:23). “I-a glorificat” este la timpul trecut pentru că acest pas final este atât de sigur încât, în ochii lui Dumnezeu e ca şi făcut.

În ziua aceea vom vedea şi vom fi părtaşi la descoperirea deplină a slavei Sale şi vom fi şi noi glorificaţi. A fi glorificat este un alt mod de a spune că, în cele din urmă, copiii lui Dumnezeu vor fi schimbaţi după chipul Fiului Său; şi tocmai acesta este “scopul” sigur şi final al lui Dumnezeu (1 Ioan 3:2; Col. 3:4). Nimic nu poate fi mai glorios decât să fii ca Isus.

Încredinţează-ţi viitorul în mâna Lui Isus, şi lăasă-te schimbat după chipul Său!

Gândeşte-te

- Produce în tine un sentiment profund de mulţumire faptul că ştii întregul plan de mântuire al lui Dumnezeu şi că aceasta a fost intenţia Lui din veşnicie?
- Ai intrat în procesul de schimbare? Îi permiţi lui Dumnezeu să-Şi ducă la îndeplinire lucrarea de asemănare cu Fiul Său? Doar puterea lui Dumnezeu îţi poate transforma viaţa!

Dumnezeu ne iubește și este de partea noastră

Dumnezeu este de partea noastră și nu putem fi despărțiți de dragostea Lui. Trăiește în așa fel încât acest adevăr să fie întotdeauna transmis cu claritate.

Romani 8:31-39 (NTR)

³¹ Ce vom spune deci despre aceste lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?! ³² El, Care nu și-a cruțat propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da, împreună cu El, toate lucrurile?! ³³ Cine va aduce vreo acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel Care-i îndreptățește. ³⁴ Cine este cel care-i va condamna? Cristos Isus, Cel Care a murit și Care, mai mult decât atât, a fost înviat, este la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi. ³⁵ Cine ne va despărți de dragostea lui Cristos? Necazul, sau greutățile, sau persecuția, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau pericolul, sau sabia? ³⁶ Așa cum este scris:

„Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua, suntem considerați ca niște oi pentru tăiere.”

³⁷ Însă, în toate aceste lucruri, noi avem victorie deplină prin Cel Care ne-a iubit. ³⁸ Eu sunt convins că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici demonii, nici lucrurile prezente, nici cele viitoare, nici puterile, ³⁹ nici înălțimea, nici adâncimea, nici orice altceva din creație nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Cristos Isus, Domnul nostru!

Am ajuns la ultimul devoțional și Pavel însuși concluzionează punând o întrebare:

^{31a} Ce vom spune deci despre aceste lucruri?

El ne spune că datorită tuturor lucrurilor care s-au derulat în Romani 8 mai putem spune ceva. Știm că...

DUMNEZEU ESTE DE PARTEA NOASTRĂ

Pavel afirmă că toate cele spuse înainte arată fără îndoială că Dumnezeu este de partea noastră. Iar în cazul în care nu sunteți convinși de asta, Pavel mai aduce patru motive ca să știm cu tărie că Dumnezeu este de partea noastră!

În primul rând, știm că este de partea noastră deoarece deja ne-a dat tot ce are El mai bun.

^{31b} Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?! ³² El, Care nu Și-a cruțat propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da, împreună cu El, toate lucrurile?!

Pavel nu ne spune aici că nu vom înfrunta opoziție în viață, ci că nimic din ceea ce ne stă împotrivă nu va împiedica planurile Lui pentru noi. Iar argumentul său pentru asta este că Dumnezeu deja ne-a dat ceea ce avea mai bun atunci când L-a dăruit pe Fiul Său pentru noi. Dacă Dumnezeu a făcut deja acest lucru, de ce lucru am mai putea duce lipsă, iar El să nu ni-l dea?

Haideți să păstrăm afirmația în context. „Toate lucrurile” de aici au legătură cu ideea că binele pe care Dumnezeu l-a planificat pentru noi este să ne facă mai asemănători cu Isus. Ideea că Dumnezeu este “pentru noi” nu poate fi separată de acest context. Dumnezeu nu ne promite aici să ne dea tot ce vrem, ci să ne pună la dispoziție tot ce avem nevoie pentru a rezista împotrivirilor de dragul Evangheliei, pentru ca la final să avem parte de slava lui Hristos.

Pot ști că Dumnezeu este de partea mea deoarece mi-a oferit deja tot ce are El mai bun.

În al doilea rând, știm că este de partea noastră pentru că ne califică să fim în prezența Lui.

Dumnezeu nu lasă pe oricine în prezența Sa, ci doar pe cei pe care i-a îndreptățit. Nu ceea ce facem ne permite accesul. Dacă ar fi după noi, niciunul nu ar reuși din cauza păcatului din viața lui. Chiar și un singur păcat ne-ar descalifica de la posibilitatea unei relații cu Dumnezeu.

Iată ce spune aici:

³³ Cine va aduce vreo acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel Care-i îndreptățește.

Nimeni nu poate afirma că nu putem intra în prezența lui Dumnezeu pentru că nu merităm. Asta reprezintă o acuzație împotriva noastră. Căci nu noi, ci Dumnezeu îndreptățește.

Știu că Dumnezeu este de partea mea deoarece mă califică să intru în prezența Sa prin neprihănirea Fiului Său Isus pe care o transferă asupra mea.

În al treilea rând, știm că este de partea noastră deoarece El pledează pentru cauza noastră

Dacă vreodată aș fi acuzat pe nedrept de crimă, știu că dacă m-aș duce la judecată, mi-aș dori să am un avocat bun care să pledeze pentru mine. Și ar fi chiar mai bine dacă avocatul meu ar fi fiul judecătorului care va decide soarta mea. După cum vedem în versetul 34, acesta este în esență avantajul pe care-l avem în situațiile când alții ne-ar acuza când ne înfățișăm înaintea Domnului.

34 Cine este cel care-i va condamna? Cristos Isus, Cel Care a murit și Care, mai mult decât atât, a fost înviat, este la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi.

Aici Pavel se întoarce la ideea cu care a început capitolul. În versetul 1 spunea: “Așadar, acum nu mai este nici o condamnare pentru cei ce sunt în Hristos Isus.” Și acum întărește aceeași idee prin întrebarea retorică – întrebare la care răspunsul așteptat este “nimeni”. Motivul pentru care nimeni nu ne poate condamna este că Dumnezeu Fiul în persoană, Cel înviat dintre morți, dovedește în locul nostru faptul că plata pentru păcatele noastre este cea potrivită. El șade acum la dreapta lui Dumnezeu Tatăl și mijlocește pentru noi.

Deci, de fiecare dată când Satan sau altcineva încearcă să ne acuze, Isus este chiar lângă Tatăl Său pledând pentru cauza noastră, reamintindu-le celor care ne-ar acuza că El a plătit deja prețul pentru păcatele noastre la cruce, odată pentru totdeauna.

Știu că Dumnezeu este de partea mea deoarece Fiul Său este la dreapta Sa pledând pentru cauza mea.

În al patrulea rând, știm că este de partea noastră deoarece nu va permite ca ceva să ne despartă de dragostea Lui.

35 Cine ne va despărți de dragostea lui Cristos? Necazul, sau greutățile, sau persecuția, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau pericolul, sau sabia? 36 Așa cum este scris:

„Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua, suntem considerați ca niște oi pentru tăiere.”

37 Însă, în toate aceste lucruri, noi avem victorie deplină prin Cel Care ne-a iubit. 38 Eu sunt convins că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici demonii,

nici lucrurile prezente, nici cele viitoare, nici puterile, 39 nici înălțimea, nici adâncimea, nici orice altceva din creație nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Cristos Isus, Domnul nostru!

Pavel stă mai mult la această idee decât la toate celelalte la un loc. Știm că ultimele 5 versete din acest capitol conțin o singură idee. Pasajul începe și se termină cu ideea că nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Isus. Pavel ne spune că nicio încercare prin care am putea trece vreodată, indiferent cât de dureroasă sau dificilă ar fi, nu indică nicidecum că Dumnezeu este împotriva noastră.

De fapt, deoarece El este pentru noi, nu doar că supraviețuim acestor neazuri, ci suntem mai mult decât biruitori din cauza dragostei Sale pentru noi. Expresia “mai mult decât biruitori” este un singur cuvânt în limba greacă. Este un cuvânt compus care înseamnă „a triumfa deplin”, adică nu doar câștigăm , ci biruim pe deplin toate acele lucruri.

Știm că Dumnezeu este de partea noastră deoarece nu va permite ca nimeni sau nimic să ne despartă de dragostea Sa.

Dumnezeu nu-i cheamă pe cei calificați, îi califică pe cei chemați.

Întreabă-te: - Vrei să spui Evanghelia conștient fiind că Dumnezeu a promis să-ți dea cuvintele potrivite, știind că nu ești responsabil de răspunsul altora, ci doar de credințioșia ta? Vrei să te oferi voluntar să lucrezi cu copiii, știind că Dumnezeu te va echipa să poți face asta? Vei sluji oriunde va fi nevoie știind că Dumnezeu va fi de partea ta?

Petrece timp în rugăciune, cere-I să-ți arate ce vrea El să faci, crezând că El e de partea ta. Apoi scrie ce ți-a transmis ca semn de aducere aminte și acționează ca atare. Îți imaginezi ce am putea face ca biserică dacă am avea oameni care știu acest lucru și duc o viață bazată pe acest adevăr?

Gândește-te

- Dumnezeu este pentru tine. Tu ești “pentru Dumnezeu” întotdeauna? Îl iubești?
- Dumnezeu este pentru tine, dar tu ești dispus să-ți asumi riscuri de dragul Evangheliei? Pierzi ocazii de a împărtăși Evanghelia de frică să nu fii respins?
- Ce ai face de dragul Evangheliei dacă ai ști sigur că Dumnezeu este pentru tine?

Noua Creație

Apocalipsa 21:1-7 (NTLR)

21 Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, căci primul cer și primul pământ trecuseră, și nici marea nu mai era. ² Și am văzut Cetatea Sfântă, Noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. ³ Am auzit un glas puternic ieșind de la tron și spunând: „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii^[u]! El va veni să locuiască^[c] împreună cu ei, iar ei vor fi poporul Lui. Și Dumnezeu Însuși va fi cu ei (și va fi Dumnezeul lor). ⁴ El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi; nu va mai fi nici jale, nici strigăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi s-au dus.“

⁵ Cel Ce ședea pe tron a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi!“ A mai zis: „Scrie, pentru că aceste cuvinte sunt demne de încredere și adevărate!“ ⁶ Apoi mi-a zis: „S-a terminat! Eu sunt Alfa și Omega^[f], Începutul și Sfârșitul. Celui ce îi este sete îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții. ⁷ Cel ce învinge, va moșteni aceste lucruri și Eu voi fi Dumnezeul Lui, iar el va fi fiul Meu.

Richard Baxter a fost un pastor bun în Anglia în anii 1600. Toată viața s-a luptat cu tot felul de boli. Tușea mereu, avea sângerări nazale, dureri de cap, probleme cu stomacul, pietre la rinichi și fiere. Credea în vindecarea supranaturală și a zis că de câteva ori a fost ajutat să își revină, de directă intervenție a Domnului. Spunea că a avut în gât o tumoră canceroasă și a dispărut în timp ce se afla la amvon și predica de mila pe care Dumnezeu a avut-o în viața sa. Totuși suferința fizică a fost mereu cu el până la sfârșit și el spune că de la vârsta de 21 de ani nu a avut nici măcar o oră fără suferință.

Meditația Asupra Raiului de Richard Baxter

Unul dintre efectele suferinței sale a fost să îl facă să realizeze cât de trecătoare e viața și cât de inevitabilă este moartea. Când avea 35 de ani a stat din cauza unei boli și s-a gândit că nu își va mai reveni. A început să mediteze la bucuriile Raiului și la vremea când va trebui să părăsească această lume. S-a concentrat pe "speranța gloriei" și a început să își scrie gândurile.

Spre marea lui mirare și-a revenit, iar gândurile sale au luat forma unei cărți "Odișna veșnică a sfinților". Și-a luat obiceiul de a medita la Rai câte jumătate de oră zilnic, pentru că avea un impact profund asupra vieții lui. Le-a recomandat și cititorilor săi să facă la fel. A spus:

"Dacă vreți lumină și căldură, de ce nu stați mai mult la soare? Priviți astfel și relația voastră cu cerul, fără ea sufletul vostru e o lampă fără lumină și slujba voastră ca o jertfă fără foc. Luați un cărbune din acest altar în fiecare zi și vedeți dacă jertfa nu va arde.....Stați aproape de acest foc viu și veți vedea că ceea ce suferiți nu vă va face atâta rău." *

*[Acest material despre Baxter a fost preluat din cartea "Du-te și adu-l pe Baxter," de Timothy Beougher și J.I. Packer în Creștinătatea Azi, vol. 35, no. 15, Decembrie 16, 1991, pp. 26–27.]

Suntem cetățenii unei alte ere

E un sfat bun. Pavel ne-a spus să facem acest lucru în Col.3:1-4.

Coloseni 3:1-4

3 ¹ Dacă, deci, ați* înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade** la dreapta lui Dumnezeu.

² Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ.

³ Căci* voi ați murit, și** viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

⁴ Când* Se va arăta Hristos, viața** voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în[†] slavă.

Dacă avem înviere în Hristos trebuie să trăim cu conștiința faptului că suntem cetățeni ai altei ere. Să ne concentrăm mintea pe aceasta. Să nu ne conformăm lumii, ci să fim transformați prin înnoirea minții noastre.

Să ne gândim la măreția erei care vine

Oamenii pot argumenta că atunci când ne concentrăm pe era ce vine, de fapt vom fi mai puțini utili în momentul de față. De fapt, se întâmplă contrariul. Persoana care știe că destinul său e glorios, cu siguranță va decide să se sacrifice cu dragoste pe acest pământ.

Dacă cineva cade din avion fără parașută, iar tu te afli în aceeași situație nu ai să sari imediat după el. Nu va rezolva situația, două morți nu vor fi mai bune decât una. Dar dacă ai avea o parașută, ai putea să încerci să îl salvezi, prinzându-l din zbor și apoi trăgând coarda propriei parașute. Speranța unei salvări finale, va duce la un gest radical de dragoste sacrificatoare.

Pavel spune în Coloseni 1:4–5, "⁴ și am auzit despre credința voastră în Hristos Isus și despre dragostea* pe care o aveți față de toți sfinții ⁵ din pricina nădejdiei care vă așteaptă* în ceruri și despre care ați auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei, Este asigurarea speranței în Rai care ne dă o dragoste gata de sacrificiu și îndeamnă oamenii să privească la viața noastră (cum a zis Petru) și "să întrebe de motivul nădejdiei" (1 Petru 3:15). Ce văd acei oameni când pun asemenea întrebări? Văd cum sari dintr-un avion ca să salvezi pe altcineva. Și spun: "Cum poți să sari dintr-un avion, din confort, pentru un altul?" Tu atunci vei răspunde: "Am o parașută numită nădejdea gloriei."

*[Ilustrații preluate din seria de predici ale lui John Piper "Scopul de neînvins a lui Dumnezeu"]

Apendice

Psalmul 119 a fost scris de regele David

De-a lungul mai multor generații de la rabinii Talmudului și Midrash, până la rabinii Rashi și Radaque, s-a crezut că psalmul 119 a fost scris de regele David. Nici măcar nu s-au îndoit de asta. Nu e deloc surprinzător de vreme ce și alți "psalmi orfani" (psalmi fără un nume de autor) au fost de fapt compuși de David. Ca exemplu se poate observa psalmul 105. Până nu demult oamenii nu se îndoiau că acesta era scris de David. Cu toate acestea au apărut doi autori rivali. Unul este un om care a trait în Babilon, în timpul exilului, altul Ezra, scribul. Totuși aş vrea să prezint o listă cu motivele pentru care cred că David este autorul.

Structura psalmului.

- 1) Felul în care fiecare primă literă a versetului urmează un şir alfabetic, se poate întâlni numai în psalmii lui David.

Cum se autodefineşte psalmistul.

- 2) În toată Cartea psalmilor, doar regele David se numeşte "servul Tău" când discută cu Dumnezeu. Această frază apare în psalmul 119 de 14 ori în total. v.17, 23, 38, 49, 65, 76, 84, 91, 122, 124, 125, 135, 140 şi 176.

Folosirea anumitor fraze sau cuvinte.

- 3) În versetul 19 autorul foloseşte fraza "Ger Anochi Baaretz", "Sunt un strain pe pământ". Acest fel de exprimare apare doar o altă singură dată în psalmi, în psalmul 39, care este atribuit în mod normal lui David.
- 4) În versetul 32 autorul foloseşte fraza "Pneh elai v'honeni", "întoarce-te spre mine şi arată-mi milă", o frază pe care David o foloseşte mai mult de o dată (şi numai el o foloseşte) ca în psalmul 25:16.
- 5) Acelaşi lucru se întâmplă şi cu "Shiviti Mishpatecha", o frază din ps. 119 care aduce aminte de "Shiviti Hashem L'negdi Tamid" găsită în Psalmul 16. Exemple ca acestea sunt prea numeroase pentru a le enumera pe toate aici.
- 6) Doar psalmii lui David au prunci numite "pekudim"; aşa sunt numite poruncile din psalmul 119. (Există o excepţie de la regulă, psalmul 111, dar el este de asemenea şi un psalm fără autor, ceea ce îl poate atribui lui David).

Cum autorul îşi descrie situaţia.

- 7) Autorul psalmului 119 ne spune în versetul 23 "să tot stea voiozii şi să vorbească împotriva mea" iar în versetul 46 spune "voi vorbi despre învăţăturile tale în faţa împăraţilor". Nu sună ca şi cum autorul ar fi un om de rând, un exilat sau un scrib. E de fapt un rege care deţine puterea, iar alţii completează împotriva sa.

Tema psalmului.

- 8) Tema psalmului 119 este asemănătoare cu cea din psalmii 18, 19 şi 25 , care sunt scrişi tot de David. Unicitatea lui David în psalmi constă în faptul că se concentrează pe lege, porunci şi principiile lui Dumnezeu, care îl călăuzesc. Acest lucru poate fi sesizat pe aproape tot parcursul psalmului 119.

Concluzie

Când iei în considerare aceste lucruri împreună, ele devin un argument puternic (dacă nu chiar de necontestat) în ajutorul părerii tradiţionale că psalmul 119 este scris de David.

B3 - Doctrinile suferinței
Andrew Worsop
2020/2021

